



Šv. Pilimana

Lauktas ar nelauktas ateitų į pasaulį vaikas, motina, kad ir kokia ji būtų, vis tiek turi pati išrinkti jam vardą. Gal ne vieną naktį tamsoje virš lovos sklandydavo žmonių vardai kaip nematomi paukščiai. Vieni atskrisdavo, kiti nuskrisdavo, bet vis ne tie. Motina negalėjo tikėtis, kad vaikas gims gražus. Ji pati buvo negraži, labai negražus buvo ir tas, kuris vienintelis turėjo teisę vadintis tėvu. Gal todėl ir norėjo, kad bent vardas būtų gražus, kad nenusitrintų kartu su žmogumi per gyvenimą. Yra žemaičiuose toks vardas – Filomena, bet labai retas. Bernardas ir Filomena. Bernardą ji galėjo girdėti bažnyčioje per Visų šventųjų litaniją, o Filomenos vardo joje nėra. Bet juk buvo kažkur girdėjusi. Tik žemaičiai Filomenos vardą taria kaip Pilimana, todėl iš to gražumo nieko nebelieka. Jau paauglystėje Pilimana žinojo, kad yra negraži, tokia ir buvo: neaukšta, plačių pečių, didelė krūtine, vyriškų veido bruožų, stambių plaštakų ir pėdų. Motina buvo gražesnė. O senelė buvo visai graži, ir senelis buvo gražus, tik jis – motinos tėvas.

Romualdas Granauskas „Šventųjų gyvenimai“



Bernardas ir Filomena